

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

De, der ikke vil medvirke til hjemsendelsen, kommer på madkasseordning. Så er det rigtigt, at der kan være en periode, hvor man, selv om man gerne vil medvirke, alligevel bliver på centeret en tid. Det er ikke en lang tid, men det er jo altså en tid, hvor det er blevet ganske klart, at vedkommende ikke kan blive i Danmark. Det er en anden situation, end hvis der er mulighed for, at man skal blive i Danmark.

Min udtalelse om Røde Kors skyldes, at dette lovforslag som det følgende er forberedt i et grundigt udvalgsarbejde, hvor Røde Kors har medvirket. Hvis Røde Kors tager afstand på dette punkt, undrer det mig, men hvis det står på den måde, som det blev citeret fra høringssvaret, o.k. så må jeg erkende det, og jeg skal nok tjekke sagen. Jeg skal gerne tale med Jørgen Chemnitz om det, for det undrer mig meget. Jeg må sige, at jeg ikke kan forstå det høringssvar.

Så vil jeg føje til, at uanset om høringssvarene, som det her bliver udlagt, så er det jo ikke Røde Kors, som driver alle centre. Vi er jo på vej til at finde nogle andre operatører til nogle af centrene. Det kan jo være, at de har en anden holdning end Røde Kors, og det kan jo være, at den anden holdning også kunne begrunde, at de får lov at overtage nogle centre.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 156: Forslag til lov om ændring af udlændingeloven. (Skærpelse af udsendelsesforanstaltningerne, effektivisering af sagsbehandlingen vedrørende ansøgninger om humanitær opholdstilladelse m.v.).

Af integrationsministeren (Bertel Haarder). (Fremsat 29/1 2003).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Birthe Rønn Hornbech (V):

Også dette forslag bærer præg af integrationsministerens opgør med konsekvensløsheden. I Venstre har vi netop i årevis kæmpet for en mere konsekvent asylpolitik. Vi finder ikke, det er rimeligt, at de, der ikke har krav på asyl i Danmark, kan blive ved med at forhale de endelige afgørelser, og vi finder, at det er endnu mere urimeligt, at de, der ikke medvirker til udsendelse, i virkeligheden får en bedre behandling end dem, der pænt rejser hjem efter afslag. Derfor er vi i Venstre meget tilfredse med, at der nu fremsættes lovforslag, som i sin holdning viser en konsekvens over for afviste asylsøgere.

Man kan sige, at lovforslaget er udtryk for, at man først forsøger med det gode, men hvis ikke den afviste asylsøger vil rette sig efter anvisningerne, ja, så må han eller hun altså finde sig i strammere foranstaltninger. Asylsøgere, der medvirker til udsendelsen, skal ikke udsættes for den ulighed, der ligger i, at når man opfører sig pænt og pænt rejser ud frivilligt, så får man det i virkeligheden ringere end den, der modsætter sig hjemsendelsen. Vi finder derfor, at lovforslagets opbygning er både pædagogisk og rimelig.

Mennesker, der har rejst fra den ene del af verden til den anden, måske forledt af pengegriske menneskesmuglere, men som ikke har krav på flygtningestatus, har naturligvis krav på dels at få vejledninger fra det offentlige om deres pligt til at udrejse, dels at de får lejlighed til at vise, at de frivilligt vil udrejse. Den løsning er selvsagt mest tilfredsstillende for alle parter. Men modvirker en afvist asylsøger udsendelsen, må der strammere midler til, og vi tilslutter os, at de udsendelsesfremmende foranstaltninger stiger i intensitet og kan ende med frihedsberøvelse.